

Que quedí clar

A un riu se'l pot canalitzar; mai aturar-lo i menys encara suprimir-lo. Això mateix passa amb aquest sentiment, a vegades subterrani o subconscient, que en diem la religió.

La sed de l'home és insaciable perquè no troba mai allò que la hi pugui apagar. L'home és el Tàntal de la mitologia grega que, quan ja sembla que aconsegueix l'aigua que li hauria de donar la satisfacció de les seves apetències, aquesta mateixa aigua resulta que està més lluny del que es pensava.

No el satisfà, a l'home, l'explicació científica ni tan sols la racional: sempre hi ha un buit per omplir. Aquest buit pot ser omplert amb les coses més insospitades. És «religió» quan l'home se sent que depèn, en el present i en l'avenir, d'aquestes coses. El món format per aquestes coses és el món del «sagrat» al qual el món d'aquí baix immediat, li està supeditat.

Potser no trobaríem ningú que, d'una manera o altra, no se senti relacionat amb aquest món del sagrat, car, almenys fins ara, aquesta relació subjectiva és connatural. L'«homo sapiens» és el mateix «homo faber», el mateix «homo socialis» i el mateix «homo religiosus». Aquest riu, tan subterrani com es vulgui, sempre es filtra per un lloc o altre. Religiosos així ho són fins els més sincers ateus.

A la capital de l'ateïsmo, Rússia, l'Acadèmia de Ciències de Moscou s'ha vist obligada (segons la revista «Science et Avenir») a cridar a l'ordre a bastants dels científics perquè, en algunes de les seves produccions, marxen del camp estrictament científic i s'arrisquen pels bardissars de l'espiritualisme i per formes religioses, això sí, més aviat degradades. I la revista americana «Time» en el seu número del 23 d'abril del 1973, dedicava unes quantes pàgines a fer saber com els més famosos científics d'aquell país, junt amb un creixent escepticisme envers la ciència, augmenten la seva adhesió a hipòtesis de tipus espiritualista, àdhuc irracional i fins i tot supersticions.

Unes suposades realitats sobrenaturals (indemostrables, evidentment!) la suprema de les quals és la divinitat, junt amb la convicció de l'existència d'una altra vida, junt amb els corresponents comportaments inspirats pel sentir-se lligat a l'esmentat món del sagrat... és allò que un examen purament fenomenològic pot dir que és «religió». I, com que, entesa així, la religió és tan connatural a l'home com la por o la gana, se'n dedueix honradament que tot home és religiós ni que no estigui vin-

culat a cap religió organitzada. L'estar-ne, no hi afageix gran cisa.

Com a home i com a jueu, Jesús era religiós. El cristià, com a home i com a vinculat a una religió organitzada, és religiós. Però hem hagut d'esperar als nostres dies perquè ens adonéssim de que, en l'actuar de Jesús, hi ha una tàctica antireligiosa. Es passa moltes més hores a l'aire lliure, pregant, que no pas a dins el Temple. Desobeeix intencionadament i ostensible moltes prescripcions religioses. Ataca l'oficialitat del Temple ensenyant que al Pare se'l podrà adorar onsevulla; a més, que caldrà adorar-lo «en esperit i en veritat». I, si encara això fós poc, fa el desafiament més agosarat relativitzant el «sabbat» (dia del Senyor!), presentant-se ell com a superior al «sabbat» (cosa que a nosaltres no ens sorpren car el confessem «Déu» a més d'home) i, més encara, posant l'home, l'home!, per damunt del «sabbat»: «no és l'home per al dissabte sinó el dissabte per a l'home». A les oïdes dels fariseus aquesta doctrina era una blasfèmia darrera una altra...

El cristià, doncs, religiós pel que té d'home, hauria de marcar distàncies amb la religió, per allò que té de cristià, d'imitador de Jesucrist. Aquest distanciament l'exigeix, també, la seva condició de «cradat» per Déu, que és el començament de la fe, propi del judeocristianisme... a l'inrevés de les altres religions en les quals Déu és el «cradat» per l'home.

En el cristianisme, doncs, hi ha tot una zona que no «entra» dins la classificació de «religió». Qui s'ho miri des de fora, no ho entendreà i, atent només a allò que és classificable, continuarà posant el cristianisme al costat de «les grans religions». Els que som a dintre, però, no podem evitar un somriure quan ens volen posar al costat del budisme, de l'islam, del shintoisme, etc. (molt respectables tots, certament) perquè... no hi tenim res a veure. Aquelles són religions; ser cristià, és una altra cosa: és una vida.

J. Rovira Tenas

Notícia de l'Ajuntament

Tornem'hi

Em sap greu insistir sobre el tema de l'economia municipal, però, malgrat que em faci pesat i avorrit, penso que tots hem de conscienciar-nos, començant per tots els membres del Consistori, de la gravíssima situació del nostre Ajuntament.

És una empresa en estat de fallida. I quan una empresa es troba en aquesta situació no es poden fer dibuixos. Cal anar de cara al gra, amb mesures concretes i serioses.

Per una banda, és inajornable emprendre les accions polítiques adients per tal d'aconseguir que el Govern assumeixi les seves responsabilitats en la difícil situació financera municipal, que, val a dir-ho, ha estat provocada bàsicament pel mateix Govern, que prolongà excessivament una situació de transitorietat, tot i tenir les Hisendes municipals orfes dels ingressos necessaris per a fer front a les obligacions que imposava als Ajuntaments.

I per l'altra banda, cal equilibrar el pressupost ordinari i fer-lo de manera que sigui possible una veritable actuació del Consistori. No com ara, que les despeses de personal s'enduen més del 50 % del pressupost, i la càrrega financera ben bé un 30 %. Amb el que queda no es pot fer pas res. Només apagar el llum i anar-nos-en, perquè, certament, no hi ha pas diners per a poder-lo tenir encès.

Pere Canal

CODINACH

Plaça de les Olles, 1
Tel. 870 29 44 - GRANOLLERS

Assegurances